

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.*

*Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.*

*Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*

# DE MINNAARS

Een monoloog

door

Karel Verleyen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2016  
Nr.2214

*DECOR*

Enkele zetstukken. Scherm dat deur kan suggereren  
Tafel, twee stoelen, telefoon  
Bed.  
Zaal fungeert als een groot raam.

DEEL I

*(A. komt binnen, zeulend met een koffer.)*

Wel, wel. Of nou, nou, zoals onze noorderburen zouden zeggen. Dit is wel een bijzonder schamele interpretatie van wat in dat advertentiekrantje (*haalt een papiertje uit haar zak*) werd omschreven als 'ruime studio met uitzicht op zee'. Studio? Volgens Van Dale: in België een éénkamerflat met keukentje en sanitaire voorzieningen. Tja, zo kun je dit juweeltje natuurlijk noemen. Het keukentje? O, juist, dat bestaat uit een vuilnisbak, niet schoongemaakt, een druppende kraan, snel druppend, een éénpitsgasstelletje. De sanitaire voorzieningen zijn dan weer één spiegel, duidelijk ook vliegentoilet, een plankje en, o wat geweldig, een douche die het voordeel heeft dat je niet tegelijk vooraan en achteraan nat kunt worden. Maar.... uitzicht op zee? Jawel. Dat klopt tenminste. Al is het uitzicht vandaag alles behalve boeiend. Daar ligt een grijze, loodzware, bewegingloze zee. Net het leven zelf. Hee, hee! Anna! Annie! Anouschka! Begin nou niet meteen opnieuw! Zie je wel dat André gelijk had? Té kritisch, nooit tevreden, gekweld door dat gevoel voor kwaliteit...

Bekijk het nou toch ook eens positief, meid! En, je hebt een kamer, studio met wat goeie wil van jouw kant. Dat alleen is meer dan al die arme daklozen

kunnen zeggen. Zal jou een rotzorg wezen? Ook goed, je hebt hoe dan ook een kamer.

Twee, je bent aan zee. Ja, aan zee! Terwijl je anders op dit ogenblik, wat zijn we? Donderdag, zestien... zeg maar vier uur? Dan zou je... precies, dan zou je nu met een stofdoek over de waslijn vegen om er het stof af te halen. En dan zou je eigen ondergoed, minuskuul, naast dat van André, ruimbemeten, op de draad spelden. Zo, broekjes bij broekjes, sokken bij sokken, netjes gesorteerd.

En vandaag? Niks meer van dat oude agenda! Niks meer! Je bent vrij, alleen, je kunt je leven creatief gaan invullen. Eindelijk!

En drie... want dat is misschien het allerbelangrijkste, je krijgt zo dadelijk, over een uurtje, vanavond al, een telefoontje, een telegram, een brief per snelpost, een bezoek, hoe dan ook iets dat aan dit alles een einde maakt.

Verrek, nu ik er zo over denk, ik had net zo goed in een hotel kunnen intrekken. Als het toch maar zo kort duurt, had ik niet op de kosten moeten kijken. Dit is trouwens ook niet meteen spotgoedkoop.

Of nee, toch niet. Ik denk dat ik toch wel de juiste keuze heb gemaakt. Ik hoef het er niet te dik op te smeren. Dit moet ze het gevoel geven dat ik eigenlijk definitief gekozen heb voor een bestaan alleen. De drie B's moeten er wél zijn, maar niet zo dat ze de rode loper van de wellust al van mijlenver kunnen zien. Maar ze zijn er wel, die drie B's. Ik ben bereikbaar, beschikbaar, bereidwillig... Idioot die het zo heeft bedacht, maar het is wel juist. En toch duidelijk alleen. Jaja, de goeie keuze. Een hotelkamer, kom je mee naar boven, blozen aan de receptie, leipe, begrijpende knikjes en glimlachjes van de baliebediende. Neenee! Dit is beter. Met een beetje moeite geef ik die kamer zelfs een eigen toets. Ja,

Anna, ook al is het maar voor zo kort. Dit wordt mijn flatje. Een hotelkamer heeft iets goors, iets van zomaar gauw een wipje, lijkt gebouwd rond het bed. Hoewel.... als dat bed hier zo brutaal breed in de kamer blijft staan, brengt het ze meteen ook op wilde gedachten. Misschien onder een ander dek? Bloemen en papegaaien? Iets dat afstand scheidt, intimiteit wegneemt, aandacht opeist en dus afleidt. Ja, zo iets. En een stel kleurige kussens. Dan gaat het er meteen meer 'zitterig' uitzien, niet zo meteen languit 'liggerig'. Hoewel, want dat was dan VIER, ja, uit te spreken in hoofdletters. Je wilde toch wel eens wat? Je wilde nu ook als vrouw, als vleselijke vrouw gaan leven? Wild en stormachtig, de dromen die je in mannenogen hebt gezien, de droesem van dromen drinken? Zo heb je het toch in je dagboek geschreven? Je wilde toch dit doorleefde, maar nog warme lijf laten strelen, zoenen, in wellust laten kneden... laten... kneden? Anna, hou nou maar eventjes je gemak, meisje. Kneden en zo kan later nog altijd. Misschien doe je er wel goed aan eerst wat uit te pakken en je spulletjes op orde te zetten.

*(Loopt naar haar koffer. Kijkt rond.)*

Anna, Annie, Anouschka.. dit wordt een probleem.

*(pakt weer het papiertje met de advertentie)* Klopt. Er staat nergens dat deze flat ook gemeubileerd zou zijn. Kortom, overheen gekeken, niet nagedacht. Ja, André, ik weet het nou wel en je hebt bovendien niets meer te vertellen. Ga elders spoken jij, met je goed georganiseerde leventje, je alles en altijd op tijd, nooit wat vergeten... Niet gemeubileerd. De tafel, de stoelen en het bed zijn dus duidelijk dingen waarvoor ik niet betaal, toegiften, douceurtjes van de eigenaar, verwennerijtjes om zo te zeggen. Maar dan weer niet zo ruim dat er ook een kast staat. Ik vraag me af wie hier voor mij heeft gehokt. Was dit alles wat die

nodig had? Misschien was het niet meer dan een pied terre, een stoeiplaats voor een zondige, zompige relatie? Ik heb er eigenlijk nooit bij stilgestaan toen ik die aankondiging las. Eigenlijk was het die telefoon die me heeft doen beslissen. Ik wilde een soort navelstreng met de buitenwereld, met mijn buitenwereld. En daardoor heb ik niet aan de binnenwereld gedacht. Juist ja, André, jij zou het wel hebben geweten. Rot op, wil je! Ik heb met je gebroken, precies omdat je zo opperst berekenbaar bent. Ik niet! Ja, dat weet ik. Jajaaaa! Het leven is inderdaad een partij schaak. Als je niet drie zetten vooruit kunt denken, hoeft je er niet eens aan te beginnen. Wel, ik doe het toch! Ik leef misschien niet jouw leven, maar dat wil ik niet. Het mijne is voorlopig genoeg! Dank je wel.

Maar intussen... inderdaad geen kast. Nou goed, dan leef ik maar uit mijn koffer. Zoals gezegd, lang kan het niet duren. Dan word ik ontvoerd, opgevrijd en meegesleept door een of andere wulpse sater... (*klop op de deur*). Hee, zo gauw hoefde het nou ook weer niet. Klopte er iemand? Idiote vraag. Wie is daar? (*loopt naar de deur*) Praat eens wat luider? O, je gebit niet in. Jaja. Wat? Telegram? Nu al? (*Verdwijnt eventjes. Terug op met telegram*). Kijk nou eens. Een telegram. Ik lijk wel indruk te hebben gemaakt met mijn brief. Nu al een telegram. Van wie? Lekker spannend. Zal ik het eventjes laten liggen? (*Scheurt het woest open.*) Hee, Anna, Annie, Anouschka! Je hoeft nou echt niet te overdrijven. (*Leest*) Annie! Met uitroepteken. Dus is het Pierre. Die praat en schrijft met uitroeptekens. Kan geen gewone zin zeggen. Annie! Brief gehad. Snap geen moer. Bel. Na 17.05 uur. Pierre.

Gelijk had ik. Pierre. Van alle mogelijke minnaars is hij de eerste die reageert. Pierre? Haha.. ho.. juist.

Minnaar? Brief gehad. Snap geen moer. Bel. Na 17.05 uur. Niet meteen Romeo en Julia, niet de meest romantische reactie. Maar ja, hij is niet zomaar de incarnatie geworden van de Amerikaanse droom, opgeklimmen van loopjongen tot financieel directeur. Dat betekent koppiekoppie. Hoewel. Snap geen moer. Hoe kan dat nou? Ik dacht nog wel dat mijn brief overduidelijk was? Overduidelijk! Snap geen moer? (*Gooit koffer open, telegram erin, pakt een map en zoekt een brief.*)

**Beste,**

**Misschien kijk je wel erg verbaasd op nu je een brief van me krijgt. Waarschijnlijk hebben we elkaar nog maar kort geleden ontmoet en heb je van mijn problemen niets gemerkt.**

Ik zou zo denken dat tot hier toe zelfs Pierre het moet snappen. Hij heeft die brief toch ontvangen? We hebben elkaar gezien, vorige zondag, bij het aperitief. Juist, hij was er ook, net als de andere vrienden. Hij was er, al leek het pianogetokkel van die muzikale impressionist hem maar matig te boeien. Goed.

**Maar het feit dat niemand wat merkt, betekent nog niet dat er geen probleem is. Bovendien, de manier waarop je naar me keek, teder, meevoelend, hongerig...**

Ja, hier had ik eigenlijk iets moeten bijzetten als 'schrappen wat niet past'. En eerlijk is eerlijk, ik moet toegeven dat Pierre niet meteen romantische uitdrukkingen als 'hongerig kijken' zal snappen. Niet te kwantificeren, zou hij zeggen, niet in cijfers uit te drukken. Terwijl hij van al die kerels waarschijnlijk het vaakst hongerig keek. Geen wonder met die Mireille van hem. Veel stoeien zal er niet bij zijn, bang dat ze verkreukeld raakt, dat haar volmaakte masker een scheurtje zou krijgen. Barst, Mireille.

Pierre en zijn honger. Als ik die rode jurk droeg, met die leuke diepe inkijk-uitsnijding, lekker tweede vel rond mijn billen, en ik boog voorover met de schaal hapjes, vielen zijn ogen zowat uit zijn hoofd, plomp, plomp in mijn décolleté. En hij moest toevallig ook elke keer achter mijn rug door en zijn hand streelde meer dan ze duwde terwijl hij 'pardon' hijgde. Of 'we lijken elkaar voortdurend voor de voeten te lopen, hahaha, alleen, mij stoort het niet!'. Als dat geen hongersignaal was? En wat schrijft hij nu? Snap geen moer! Leuk hoor, Pierre. Maar toch is het lief dat hij zo snel reageert. Verbazingwekkend anders. Er moet wat zijn met de post. Als we nu ook al onze brieven op tijd besteld krijgen? Gisteren op de post gedaan. En nu al antwoord. Ja, natuurlijk, Pierre zal het wel door zijn secretaresse laten doen hebben. Hoe heet dat wicht ook alweer? Zo'n langbenig model waarvan je denkt dat haar kruis ter hoogte van haar slokdarm moet zitten. Hoe heet ze nou toch? Martine. Juist. Martine. Ik zie het zo voor me.

"Martine! Martine? Wat is dit grutverdromme? Wat is die brief? Snap er geen moer van. Telegrafeer. Verstuur een telegram. Juist, geen faxnummer. O, verdulele. Telegram dan maar. Ze moet om vijf uur bellen. Kan dat? Kan ik terug zijn om vijf uur? Goed. Maak er vijf over van. Goed. Telegram!"

Ik zie de uitroeptekens uit zijn bek vallen. Hallo? Met wie? Met de kabinetchef van de minister van openbare werken. Heb ik geen boodschap aan. Ik heb verdomme de minister zelf gevraagd. Nee, ik praat niet met de kabinetchef, ik ben niet gek. Alleen met de top, geen ondergeschikten, heren onder elkaar. Zeg hem dat ik er niet ben. Bam, telefoon neer. Martine, is dat telegram al weg? Nog geen antwoord?

Jaja, Pierre. Ik vraag me af hoe hij is als je alleen met hem bent, helemaal alleen, naakt alleen. Hij houdt



waarschijnlijk toch zijn sokken aan. Misschien kijkt hij achter je rug wel op zijn horloge terwijl hij je oorlelletjes likt. Zo met die schuine ogen... Hoe lang zoenen? Hoe lang voorverwarmen? Is die pik van me al op punt? En zij? Ja, ze kronkelt. Hop, hop, hop! Dertig seconden... Klaar. Terug tot de orde van de dag?

Nee, ik denk dat hij heel anders wordt in bed, dat zijn zakelijke gedoe maar pose is.

Hongerig. Jeezes, als hij dat niet snapt! (leest weer door.)

**...naar me keek, teder, meevoelend, hongerig, vertelde me stilletjes dat ook jij niet rondwandelde in een door manestrallen gekleurde wolk van rozengeur.**

Dat was toch mooi gezegd. Origineel beeld. Al zeg ik het zelf. Ik, ja, ik denk dat ik het talent heb om te schrijven. Toch mooi... een door manestrallen gekleurde wolk van rozengeur. Ook dat moet hij snappen.

**Daarom schrijf ik naar jou. Omdat je me zult begrijpen. Wekenlang worstel ik nu al met die crisis, de angst, de verwarring. Ik sta op en ga slapen met het krampachtige gevoel dat ik alles gemist heb. Alles. Zelfs in mijn meest optimistische ogenblikken heb ik nog altijd het gevoel van niet alle honing uit iedere bloem te hebben gepuurd.**

Hier geef ik toe dat Pierre niet echt snapt wat ik bedoel. Maar die brief moest naar vier mannen, mijn eigen man inclusief. En de essentie moet Pierre toch meepikken, zo wereldvreemd is hij beslist niet. Of wel?

Zo'n huwelijk doet iets met de tijd, sleept je mee in een draaikolk, een stroomversnelling. Het zoemen van de vaatwasser, het ronken van de stofzuiger, het krijsen van een baby, het zenuwkuchje van een man in de badkamer is vaak genoeg om de normale opvolging van dagen, uren, minuten en seconden te verstoren. Ik ben al die jaren een vesting geweest, met wallen van wilskracht, opofferingsgeest, zelfbeheersing. Tot de aardbeving van het diepe inzicht die sloopte. Mijn vesting werd een concentratiekamp, ik werd herleid tot slavin, zelfs de idee om moeder te worden genoemd, met die honingwarme intonatie...

Anna, je hebt wat met honing, niet? Honing puren, honingwarme intonatie. Heb je er al aan gedacht dat zoiets typisch is? Dat krabbeltje op het memobord in je keuken! Honing meebrengen. Weet je nog wel? Nou, dat werkte duidelijk door.

....zelfs de idee om moeder te worden genoemd, bla-bla-bla, stond me opeens niet meer aan. Ik wil eindelijk een mens zijn. Wat ik vooral moe was? De oppervlakkigheid in mijn leven. Al die dames die ik zag op straat, obsessieel bezig de stoep te vegen, gefixeerd op hun boodschappenlijstjes, extreem onnatuurlijk glimlachend en ontgoochelingen wegwurgend. Nee, ik had opeens behoefte aan mensen met ramen naar de buitenkant in zich, mensen als jij, die me naar binnen laten kijken. Mensen met open ogen die mij bekijken, mij echt zien....

Ik kan me voorstellen dat Pierre hier begonnen is met brullen dat hij er geen moer van snapte. Hij heeft misschien mijn brief door de kamer gegooid. Jammer, want nu wordt het lekker.

...als een vrouw die zichzelf wil ontdekken en anderen in die ontdekking wil laten delen. Het gezin was zolang mijn schutkleur, mijn mimicri geweest dat ik niet eens een eigen persoonlijkheid meer had. Ik wil nu vrouw zijn met alles wat dat inhoudt. Alles. Ik ben vrouw. Vrouw! Vrouw! En als je dat met me wilt delen, dan ben ik te vinden op de Zeedijk nummer 123 in Westeinder. Ik heb er een eigen flatje met telefoon 050 665532. Je Anna, Annie, Anouschka.

Nu ja, lekker. Eigenlijk had ik veel duidelijker kunnen zijn. Wat betekent dat? Vrouw zijn met iemand delen. Het klinkt net zo vaag als de zinnestjes uit mijn cursus huwelijksmoraal. Toen snapte ik het zelf niet eens. En nu? *(gaat op het bed zitten, laat zich achterover vallen.)* Vrouw zijn? Op je rug naar de zevende hemel? Is het dat? Hoe lang is dat nou geleden? Die zevende hemel dan. Of is het gewoon een zaak van gewenning? Liefde vertaald als sex is een ritueel geworden. Dezelfde handen die je strelen op dezelfde plekken. Gewoon omdat je dat ooit stilzwijgend hebt goedgekeurd, denkt het lijf op jouw lijf dat het zo hoort. Geen experimenten. Of nee, zelfs de experimenten zijn gereduceerd tot een handleiding voor het samenzijn. *(kijkt op haar horloge)* O, gut! Elf over vijf! Ik moest Pierre al zes minuten geleden hebben gebeld. Ik kan me voorstellen hoe hij zich nou zit op te winden *(springt op)*, handen in de schoot, smeltend van hongerig verlangen. Ik zal hem meteen van de sokken halen. Een zwoele stem met de schaduwen van de mogelijke zonden in de ondertonen. Hallo, Pierre! Met Anna. Hallo! Je bent de eerste, Pierre. Laten we.... Heehee, ik ga zelf zwijmelen. *(naar de telefoon, draait of toetst een nummer.)*

Hallo Pierre, Met Anna, o, ik voel hoe je op dit telefoontje hebt zitten wachten, mijn warme minnaar.